

základy mužského šovinismu

JOSEF
HAUSMANN

ZÁKLADY
MUŽSKÉHO
ŠOVINISMU

JOSEF HAUSMANN

ZÁKLADY
MUŽSKÉHO
ŠOVINISMU

18. vydání

EDICE RENETA
Ústí nad Labem

©Reneco, Ústí nad Labem 2010
ISBN 978-80-86563-31-2

Předmluva ke druhému vydání

Fakt, že první vydání bylo rozebráno během dvou měsíců, je smutným dokumentem toho, že diskutovaná problematika tíží mnoho lidí, samozřejmě hlavně mužů. Ženskou část čtenářstva kniha rozděluje ostrým řezem na dvě části. Na tu rozumnější, která se mnou zásadně nepře, a na ty ostatní, které mě nenávidí a o kterých kniha de facto pojednává. Přiznávám, že jsem zaskočen početností té první části, o které jsem se domníval, že bude tvořena pouze řídkými výjimkami. S reprezentantkami té druhé části pak v různých obměnách vedu v podstatě tento rozhovor:

Já: „*Proč jsi naštvaná?*“

Ona: „*Četla jsem kus těch tvejch žvástů.*“

Já: „*Co konkrétně myslíš, že není pravda?*“

Ona: „*Třeba to, jak tam píšeš, že na nás kromě přirození nic není.*“

Já: „*Ale my mužský všechno ostatní nalezneme u kamarádů a lepší. Lépe si s nimi pochlastáme, srdečněji se zasmějeme, kvalitněji si zahrajeme šachy, tenis, na čundru sneseme větší nepohodu, na skalách vylezeme obtížnější cesty, lépe si zahrajeme fotbal, ve větší pohodě si zazpíváme i zařveme, větší kus práce s nimi zastaneme atd. Co mně, kromě svého těla, můžeš, prosím tě, nabídnout, co bych u kamarádů neměl? Kterou oblast života kromě sexu mně můžeš pokrýt lépe než kamarádi? No, řekni sama, můžeš na to něco logického namítnout?*“

Ona: „*Jo, že seš úplnej magor.*“

Srpen 1996

Josef Hausmann

Předmluva ke třetímu vydání

Dlouho jsem nemohl nalézt argument proti námitce často vznášené znechucenými čtenářkami: „*Co jiného mohlo z takového debila vypadnout než takováhle blbost.*“ Aby se vnitřně vypořádaly s vlastním nelichotivým obrazem, který se jim v knize zrcadlí, odsoudí její obsah jako snůšku hovadin a protože argumenty je třeba podpořit důkazy, podloží své tvrzení tím, že prohlásí autora za vola. To se samozřejmě těžko vyvrací.

Ale naštěstí na tom nezáleží. Já přece nejsem autorem těchto myšlenek. Já jsem jenom jejich sběratelem, já jsem je jen tak říkajíc zaznamenal na magnetofonový pásek u táborových ohňů, po hospodách, mezi sportovci, opilci, dobrodruhy i „řádnými občany“.

A při této konečně nalezené argumentaci mohu oponentce předhodit něco na způsob: „*Kdyby byla tato kniha výkřikem bezvýznamného blázna, nerozčilovala byste se takhle. Vy ale tušíte, že tímto způsobem přemýšlí většina chlapů. Bojí se třeba to říci otevřeně, ale myslí takhle, toho vašeho nevyjímaje, i když si stokrát budete myslet a stokrát mě i sebe samu přesvědčovat, že on takový není, protože takového grázla byste si v životě nevzala. Mně ale autorství těchto myšlenek nepřipisujte. Za to, že voda teče s kopce, v noci je tma a chlapi jsou takoví, může Stvořitel. Jemu si stěžujte!*“

Červenec 1997

Josef Hausmann

Předmluva k čtvrtému vydání

„*Pepo, nevěděl jsem, že jsi takovej nezdvořák a chodíš poslouchat k nám za dveře.*“

Nejmenovaný docent Pražské techniky

ÚVOD

Pojem „mužský šovinismus“ s celým svým nenávisným podtextem nezavedli pochopitelně muži. Ti se mohou ženám posmívat, cítit se nad nimi nadřazení, ale v podstatě je mají rádi, ožívají v jejich společnosti, nechávají se jimi motivovat k veledílům i zločinům, uznávají jejich nezastupitelnost a nesčetnými pozornostmi, dary, oběťmi a hudebními, básnickými a vůbec uměleckými díly to dokazují. Přes všechny ženské iracionální projevy a mnohdy i příkoří si uvědomují, že je potřebují. Pojem „mužský šovinismus“ zavedly americké feministky, které muže nenávidí, nepotřebují, a tudíž cejchují muže, kteří jsou normální, a projevují tedy fyzický zájem o ženy, na „male chauvinists“ a „sexists“. Autor používá tento termín k tomu, aby odhalil a na pravou míru uvedl některé aspekty ženského chování, které jsou nám každodenně podsouvány s takovou samozřejmostí a frekvencí, že se pomalu stávají pravdou. Příkladem za všechny budiž následující modelový rozhovor dvou žen: „*On s ní žil jenom kvůli posteli. Na to mu byla dobrá. A pak od ní utekl.*“ „*Zmetek jeden, takoví jsou všichni mužští! O nic jiného jim nejde.*“ My se však musíme ptát objektivně: A ona s ním nespala? Ona z toho nic neměla? Bolelo ji to? Jestli ano, tak proč to dělala? Kdo ji k tomu nutil? Komu prospěje, donutíme-li někoho žít s někým, s kým nechce? Když jí to tak vadilo, proč neutekla ona dříve?

Publikace nemůže postihnout všechny fenomény ženského jednání, které nám, ale nakonec i jim samým, ztrpčují život. Čím častěji se tyto úlety projevují, tím spíše se muži staví do (zdánlivě) nadřazené role a tím silněji je v ženách indukován projev feminismu, který z nás dělá mužské šovinisty. Na tomto místě je však třeba zdůraznit jeden důležitý aspekt, který zapříčiňuje to, že my muži (na rozdíl od feministek, které dovedou žít bez nás) nemůžeme žít bez žen (i když s ženami jen s potížemi). Jde totiž o to, že nejkrásnější vlastností ženy je ženskost. Měl-li někdo možnost soužití se vzácně se vyskytujícím tvorem, který je sice geno- i fenotypicky

ženou, ale jedná dokonale logicky, nehysterčí, netrojčí, nevyhazuje peníze za hadry a voňavky, nevyčítá nesmysly a malichernosti atd., ten zjistil, že svět by jistým způsobem zhořkl, kdyby byly nešvary ženského myšlení vymýceny. Byl by ochuzen o prvek ženskosti, který nám sice leze na nervy, ale který podvědomě u žen do jisté míry vyžadujeme. Ať to zní sebeabsurdněji, cítíme se ve větší duševní rovnováze s tou iracionální bytostí, která nám nadává, když se nepřezujeme v předsíni a která nás nevyzývá k sexu, jen co se na chvíli s ní ocitneme sami, i když si v duchu přejeme vlastnosti opačné. Zde někde leží odpověď na ono Higginsovské „*Why cannot be women like men?*“.

Historie lidstva je (kromě prehistorie) prakticky historií mužských počínů, vynálezů a rozhodnutí (ať už kladných nebo záporných). Tři královny, z nichž jedna byla prý po celý život pannou, jedna císařovna, jedna carevna a jedna doktorka přes fyziku, které měly v evropské historii moc a význam srovnatelný se svými mužskými protějšky, působí dnes na nás s odstupem času nežensky a žádná z nich se nezjevuje v mužských sexuálních fantaziích jako symbol ženské přitažlivosti, která sice není hlavním kritériem kvality člověka, nicméně však významným.

Polarita chování je nutná. Neznamená to však, že se tím automaticky překvalifikovává nespravedlivost na spravedlivost a nesmysl na smysluplnost. A už vůbec ne, aby na přehmaty žen nesmělo být upozorněno a nesměly být vykázaný za příslušné meze. Situace v naší republice je z pohledu na „pokrok“ klasického amerického feminismu relativně docela zdravá. Stále ještě můžeme beztréstně ženám lichotit, vyprávět jim lechtivé historky, lákat je do vypůjčených bytů a tisknout se k nim při tanci. Je naší povinností zachovat tento stav. Je totiž přirozený a příroda se na hlavu stavět nemá. Sexual harassment je první krok ke konci světa. Možná, že uvedením některých projevů na pravou míru přestanou ženy prosazovat své názory tak suverénně a celý nástup ženského feminismu se zpomalí, ne-li zhrouť.

Vím, že existuje jisté procento mužů, kteří mají na tuto problematiku jiný názor a kteří degradují zde uvedené názory na názory zakomplexovaného člověka. Na tomto místě chci upozornit, že z rozhovorů s desítkami mužů jsem poznal, jak se na věc dívá gró mužské populace a o to mi jde. Zároveň považuji za nedůstojné, abych výčtem svých „úspěchů“ na ženské frontě prokazoval svou kvalifikaci pro napsání této publikace.

Je snadné provést kritiku tohoto díla. Já sám bych to dovedl také. Mnohý psycholog se jistě vyřádí. Snadno pochopím kritiku ze strany žen a při diskusích s nimi jsem při obhajobě těchto názorů čelil nesmiřitelné kritice. Kritiku ze strany zdravých mužských však musím považovat za přetvářku. Chtějí si nalhávat, nebo snad i věřit, že oni jsou jiní, jich se kniha netýká, protože oni problémy ve vztazích k ženám nemají? Ruku na srdce. Kolik procent mužů si může dovolit něco takového prohlásit!

Kapitola prvá

TYP FOTBALISTA

*Za lásku bych dal život,
ale za svobodu bych obětoval i lásku.*

*Sandor Petöfi (1823 -1849),
maďarský revoluční básník*

Nemohu nezačít všeobecně známou věcí, která je ale pro ženské myšlení natolik typická, že si zaslouží i zde být uvedena. Jde o známý fenomén „fotbalisty“, který se vyskytuje ve stovkách obdobných případů. Jak známo, muži podnikaví, hrají nebo ti, kteří mají záliby a koníčky, jsou všeobecně přitažlivější než bezbarví ňoumové. Dokáží-li navíc ještě v něčem vyniknout, jsou pro ženy přitažlivější o to více. Náš modelový fotbalista se stal předmětem

obdivu jeho budoucí ženy, neboť měl atraktivní náplň svého volného času, bariéry mu tleskaly, měl sportem vypracovanou postavu, zkrátka jeho žena by o něho ztěžila projevila zájem, kdyby fotbal nehrál. Po svatbě ovšem jí začne fotbal lézt na nervy. „*Ten můj je furt v tahu, na všechno jsem sama, zápasy, tréninky, oslavy...*“ Takto a podobně mu začne vyčítat jeho zálibu. Tím nutně dovede jejich vztah na rozcestí:

a) Fotbalista se nechá znechutit a řekne si: „*Ať mám doma klid, než bych se s ní hádal, to raději nechám fotbalu.*“ Necháním fotbalu však zrušil i důvod, proč ho měla manželka ráda. Přestal provozovat to, co ji k němu přitahovalo, netleskají mu už bariéry, stal se z něho pecivál a manželka ho přestává milovat a hledá někoho jiného, kdo jí je schopen zaimponovat.

Ve verzi b) se chlap zatvrdí, fotbalu se nevzdá, na vysoké procento mu manželka neodejde, ale bude držkovat, bude nespokojená, zlá, bude na fotbal nevržit.

Všimněme si, že jak ve verzi a), tak ve verzi b) nemá chlap šanci s ženou kloudně vyjít. Ta se mu bude snažit podsunout tzv. kompromisní verzi, ve které by mohl hrát fotbal, ale omezeně, s ohledem na ni a na rodinu. To je samozřejmě holý nesmysl. Fotbalista přeci nemůže přijít za trenérem a říci mu, že trénovat bude jenom ve středu a hrát bude jen zápasy doma. Navíc sport je charakteristický tím, že každý se chce zlepšovat, dokázat něco víc, vyhrát, postoupit, a to na jakékoli úrovni. Takže neobstojí ani: „*To musíš hrát divizi v Hradci? Jako by ti nestačilo hrát tady v Kotěhůlkách okresní přebor.*“

Přítom žena věděla, koho si bere, do čeho jde, co ji s fotbalistou čeká. Proč jí jde na nervy, co jí před nedávnem imponovalo, proč je nespokojená, ať chlap fotbal hraje či nikoliv, to nikdo nevysvětlí. Je to jeden z mnoha schizofrenních projevů ženského nitra, se kterým se nedá nic dělat. Snad jen poradit chlapům, aby se svých zálib nevzdávali, neboť vzdají-li se jich, bude to ještě horší.